

били, сега сж и ще бждатъ всѣкога грѣбнакѣтъ на българщината въ този край.

Посетихме и кжщата на Петко Стаматовъ. Дѣдо Петко билъ на времето си богатъ и знатенъ човѣкъ. Той прѣвъ се заселилъ въ Дедеагачъ и турилъ началото на българската махала. Сега въ неговата кжща живѣе синъ му Иванъ, който поради буйния си характеръ билъ на нѣколко пжти прашанъ на заточение изъ островитѣ. И сега го нѣмаше въ кжщи. Отъ две години билъ на островъ Критъ, защото не се съгласилъ дѣщеритѣ му Недѣлка и Минка да се омжжатъ за гърци.

Дедеагачъ всѣкога е ималъ български обликъ. Още преди Балканската война повечето отъ половината му жители били българи. Една частъ отъ тѣхъ живѣли прѣснати изъ града, а останалитѣ били събрани въ дветѣ махали — Малка и Голѣма. Най-добро доказателство за това сж даннитѣ на френския генералъ Шарпи отъ 1920 година. Споредъ неговото преброяване което трѣбва да се смѣта за вѣрно или по-право въ вреда на българитѣ, Дедеагачъ ималъ 7,222 жители, разпредѣлени по народностъ както следва: 3,900 българи, 250 гърци, 145 турци, 165 евреи и 512 арменци. Споредъ сжщото преброяване, градътъ съ околията е ималъ 21,946 жители, отъ които 18,067 българи, 2,565 гърци, 637 турци, 165 евреи и 512 арменци. Българитѣ преди това преброяване на френския генералъ били много повече, но презъ 1919 година значителна частъ отъ тѣхъ били насилствено изселени.

Жителитѣ на Дедеагачъ иматъ твърде разнообразенъ поминѣкъ. Едни отъ тѣхъ се занимаватъ съ търговия, други съ занаяти, трети съ земедѣлие, корабоплаване и риболовство. Въ околността на града отлично вирѣятъ тютюнътъ, лозата, маслината, овощията и паламудовото дърво, чиито плодове се употрѣбаватъ въ кожарската индустрия. Вирѣе още и черницата, за това преуспѣва бубарството. Преди войнитѣ дедеагачки